

คำวินิจฉัยของ นายศักดิ์ เตชชาชาญ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๒๕/๒๕๕๖

วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๖

เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) ผู้ร้อง ยื่นคำร้อง เมื่อวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๕ พร้อมเอกสารประกอบต่อศาลรัฐธรรมนูญ ว่า นายพิเชษฐ สติรชวาล ผู้ถูกร้อง ซึ่งเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและมีหน้าที่ต้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของตน คู่สมรส และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๑ และมาตรา ๒๕๒ จงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน และเอกสารประกอบ ด้วยข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ

ข้อเท็จจริง สรุปได้ว่า ผู้ถูกร้อง ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ๑ ต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ผู้ร้อง รวม ๕ ครั้ง คือเมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ วันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑ วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ วันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๓ วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ วันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๕๔ วันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๕๔ วันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๔ และวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๕ กรณีเข้ารับตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เข้ารับตำแหน่งและพ้นจากตำแหน่งผู้ช่วยเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย พ้นจากตำแหน่งผู้ช่วยเลขานุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย แล้วหนึ่งปี พ้นจากตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เข้ารับตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อพรรค เข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม พ้นจากตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อพรรค พ้นจากตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแล้วหนึ่งปี และกรณี พ้นจากตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อพรรคแล้วหนึ่งปี ตามลำดับ ซึ่งผู้ร้องได้ ตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สินตามบัญชีดังกล่าวแล้ว ปรากฏว่า ผู้ถูกร้องไม่แสดงหนี้สินที่มีกับธนาคารเครดิต อะกริกอล อินโดสุเอช ในบัญชี ๑ ที่ยื่นต่อผู้ร้องทั้ง ๕ ครั้ง หนี้สินดังกล่าวเป็นหนี้สินตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๖๓/๒๕๓๕ ระหว่าง ธนาคารเครดิต อะกริกอล อินโดสุเอช โจทก์ บริษัท นิวส์เน็ตเวิร์ค จำกัด ที่ ๑ กับพวก รวม ๕ คน จำเลย โดยผู้ถูกร้องเป็นจำเลย ที่ ๔ ซึ่งต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยอื่นในฐานะผู้ค้ำประกัน ชำระหนี้จำนวน ๔๘,๕๘๗,๑๒๘.๒๔ บาท

ให้แก่โจทก์ อย่างลูกหนี้ร่วม สำนักงาน ป.ป.ช. ได้ให้ผู้ถูกร้องชี้แจงก่อนการยื่นบัญชี ฯ ครั้งที่ ๕ ผู้ถูกร้องชี้แจงว่า ไม่ทราบจำนวนหนี้ที่แท้จริง โดยไม่ทราบว่าธนาคาร ฯ เจ้าหนี้ได้บังคับเอาจากลูกหนี้รายอื่นจำนวนเท่าใด และอยู่ระหว่างการร้องขัดทรัพย์ ซึ่งอาจจะมีผลกระทบต่อการต่อสู้คดีในชั้นศาลได้ ผู้ร้องพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ถูกร้องจงใจยื่นบัญชี ฯ ต่อผู้ร้อง ด้วยข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ จึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยชี้ขาดตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๓๔

ศาลรัฐธรรมนูญรับไว้ดำเนินการตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญ ฯ และรับไว้พิจารณาวินิจฉัยแจ้งผู้ร้องและส่งสำเนาคำร้องให้ผู้ถูกร้องเพื่อชี้แจงแล้ว

ผู้ถูกร้องชี้แจง สรุปว่า การค้าประกันลูกหนี้รายนี้ มีผู้ค้าประกันทั้งหมด ๔ คน และถูกฟ้องให้ร่วมรับผิดชอบกับลูกหนี้ ผู้ถูกร้องเป็นผู้ค้าประกันคนที่ ๓ เจ้าหนี้อาจบังคับชำระหนี้จากลูกหนี้ชั้นต้นได้ก่อน หากไม่พอจึงจะมาเฉลี่ยเอาจากผู้ค้าประกัน จำนวนหนี้ที่ผู้ค้าประกันจะต้องรับผิดชอบจึงยังไม่แน่นอน เพราะลูกหนี้สามารถเจรจากับเจ้าหนี้ได้ ทั้งผู้ถูกร้องได้รับแจ้งจากผู้ค้าประกันคนที่ ๔ ว่าได้ชำระหนี้ให้ธนาคาร ฯ เจ้าหนี้แล้ว จำนวน ๔๔,๕๓๖,๑๕๐.๘๕ บาท และในเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๔ ขณะดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ก่อนครบกำหนดยื่นบัญชี ฯ กรณีพ้นจากตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรครบหนึ่งปี ผู้ถูกร้องก็ได้จัดทำรายการหนี้สินเพิ่มเติมแจ้งเป็นเอกสารประกอบในการยื่นบัญชี ฯ ครั้งที่ ๘ โดยแจ้งว่า ผู้ถูกร้องมีหนี้สินการค้าประกันที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต รวม ๖ รายการ ซึ่งภาระการค้าประกันในหนี้ที่มีปัญหาคดีนี้อยู่ในรายการที่ ๓ โดยให้เหตุผลไว้ว่าเป็นการแจ้งให้ทราบก่อนในเบื้องต้น เพราะยังไม่ทราบว่าหนี้สินที่เกิดขึ้นจะเป็นจำนวนเท่าใด ตามคำแนะนำของทนายความผู้หนึ่ง ในการยื่นบัญชี ฯ ในครั้งที่ ๕ ก็ได้แจ้งถึงหนี้สินการค้าประกันดังกล่าวเช่นเดียวกัน ประกอบกับเมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๒ ภายหลังจากมีการออกกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ผู้ถูกร้องและผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองคนอื่น ๆ ได้รับเอกสาร คำนแนะนำในการยื่นบัญชี ฯ แทรกมาด้วย ๑ ฉบับ มีข้อแนะนำ ๑๕ ข้อ ซึ่งในข้อ ๑๕ มีข้อความว่า “กรณีการค้าประกันเงินกู้ไม่ต้องกรอกรายงานประเภทหนี้สิน” ผู้ถูกร้องจึงเชื่อโดยสุจริตใจว่า หนี้การค้าประกันผู้อื่นเป็นหนี้ไม่แน่นอน ผู้ถูกร้องเป็นเพียงลูกหนี้ร่วม ไม่ทราบจำนวนหนี้ที่แท้จริงว่า ธนาคาร ฯ เจ้าหนี้บังคับเอากับลูกหนี้รายอื่นเป็นจำนวนเท่าใด การยื่นบัญชี ฯ ของผู้ถูกร้องมีรายละเอียดเพียงพอที่ผู้ร้องสามารถทำการตรวจสอบต่อไปได้ คำร้องเคลือบคลุม การตรวจสอบไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ผู้ถูกร้องไม่ได้จงใจยื่นบัญชี ฯ ด้วยข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ ยกคำร้อง

พิจารณาคำร้อง เอกสารประกอบคำร้อง คำชี้แจงพร้อมเอกสารและคำชี้แจงของผู้เกี่ยวข้องแล้ว ขอให้จริงฟังได้ในเบื้องต้นว่า นายพิเชษฐ สติรชวาล ผู้ถูกร้อง ขณะยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สิน และหนี้สิน ๑ ทั้ง ๕ ครั้ง ที่เป็นปัญหานี้ เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง มีหน้าที่ยื่นบัญชี ๑ ต่อ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ผู้ร้องทุกครั้งที่เข้ารับตำแหน่งหรือพ้นจากตำแหน่ง ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๑ และภายในกำหนดเวลาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๒ ทั้งมิได้แสดงรายการหนี้สินซึ่งศาลฎีกาพิพากษา ให้ร่วมรับผิดชอบกับลูกหนี้ในฐานะเป็นผู้ค้ำประกันร่วมกับผู้ค้ำประกันคนอื่นอีก ๔ คน ตามคำพิพากษา ศาลฎีกาที่ ๖๖๓/๒๕๓๕ ในการยื่นบัญชี ๑ ทั้ง ๕ ครั้ง ซึ่งผู้ถูกร้องทราบถึงการเป็นหนี้ดังกล่าวตั้งแต่วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๓๕ ก่อนการยื่นบัญชี ๑ ครั้งที่ ๑ แล้ว แต่ในการยื่นบัญชี ๑ ครั้งที่ ๒ และ ครั้งที่ ๕ ได้ระบุในสำเนาเอกสารประกอบถึงหนี้การค้ำประกันที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต โดย กล่าวถึงการค้ำประกันบริษัท ๑ ลูกหนี้ตามคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวไว้ด้วย

ประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยชี้ขาดจึงมีว่า นายพิเชษฐ สติรชวาล ผู้ถูกร้อง จงใจยื่นบัญชีแสดง รายการทรัพย์สินและหนี้สิน และเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อเท็จจริง ที่ควรแจ้งให้ทราบ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ หรือไม่

พิจารณาแล้ว รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ดังต่อไปนี้ มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของตน คู่สมรส และบุตรที่ยังไม่ บรรลุนิติภาวะ ต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติทุกครั้งที่เข้ารับตำแหน่ง หรือพ้นจากตำแหน่ง ...” และวรรคสอง บัญญัติว่า “บัญชีตามวรรคหนึ่งให้ยื่นพร้อมเอกสารประกอบ ซึ่งเป็นสำเนาหลักฐานที่พิสูจน์ความมีอยู่จริงของทรัพย์สินและหนี้สินดังกล่าว...” และมาตรา ๒๕๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินตามมาตรา ๒๕๑ ให้แสดงรายการทรัพย์สิน และหนี้สินที่มีอยู่จริงในวันที่ยื่นบัญชีดังกล่าว...” ส่วนมาตรา ๒๕๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ผู้ดำรง ตำแหน่งทางการเมืองผู้ใดจงใจไม่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน และเอกสารประกอบ ที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญนี้ หรือจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน และเอกสารประกอบ ด้วยข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ ให้ผู้นั้นพ้นจากตำแหน่งนับแต่วันที่ ครบกำหนดต้องยื่นตามมาตรา ๒๕๒ ...”

เห็นว่า จากบทบัญญัติดังกล่าว ทรัพย์สินและหนี้สินที่จะนำมายื่นบัญชี ๑ จะต้องมีอยู่จริงและ มีจำนวนแน่นอนในวันที่ยื่นบัญชี ๑ นั้น และจงใจไม่ยื่นบัญชี ๑ หรือจงใจยื่นบัญชี ๑ ด้วยข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบด้วย แต่หนี้ที่เกิดจากการค้ำประกันนั้น โดยหลักการแล้ว แม้ผู้ค้ำประกันจะต้องรับผิดชอบชำระหนี้เมื่อลูกหนี้ไม่ชำระ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๘๐

วรรคหนึ่ง ซึ่งบัญญัติว่า “อันว่าค้ำประกันนั้น คือสัญญาซึ่งบุคคลภายนอกคนหนึ่ง เรียกว่าผู้ค้ำประกัน ผูกพันตนต่อเจ้าหนี้คนหนึ่ง เพื่อชำระหนี้ในเมื่อลูกหนี้ไม่ชำระหนี้” ก็ตาม แต่มาตรา ๖๘๘ และ มาตรา ๖๘๙ แห่งกฎหมายดังกล่าว ก็ยังให้สิทธิผู้ค้ำประกันว่า เมื่อเจ้าหนี้ทวงให้ผู้ค้ำประกันชำระหนี้ ผู้ค้ำประกันจะขอให้เรียกลูกหนี้ชำระก่อนก็ได้ และถึงแม้จะได้เรียกลูกหนี้ชำระหนี้ดังกล่าวแล้ว ถ้าผู้ ค้ำประกันพิสูจน์ได้ว่าลูกหนี้มีทางที่จะชำระหนี้ได้ และการที่จะบังคับให้ชำระหนี้ก็ไม่เป็นการยาก เจ้าหนี้จะต้องบังคับชำระหนี้เอาจากทรัพย์สินของลูกหนี้ก่อน ดังนั้น กรณีตามปัญหาแม้ศาลฎีกาจะมี คำพิพากษาให้ผู้ถูกร้องรับผิดชอบร่วมกับลูกหนี้ชั้นต้น ซึ่งมีจำนวนตัวเลขที่แน่นอน แต่ก็ยังคงเป็นปัญหา ในชั้นบังคับคดีเกี่ยวกับเรื่องความรับผิดชอบสุดท้ายว่าจะตกแก่ลูกหนี้หรือผู้ค้ำประกันคนใดจะเป็นผู้ชำระหนี้ จำนวนเท่าใด เพราะยังมีการเคลื่อนไหวเจรจาต่อรองเพื่อประนีประนอม กำหนดยอดหนี้กันอยู่ นายประมวล หุตะสิงห์ และนายสมบัติ เขาวนปรีชา กรรมการและที่ปรึกษาของบริษัท ฯ ลูกหนี้ก็เบิกความต่อศาล รัฐธรรมนูญยื่นยันในข้อนี้ ซึ่งก็ปรากฏต่อมาว่า เมื่อวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑ นางประภา วิริยประไพกิจ ผู้ค้ำประกัน ซึ่งเป็นจำเลยที่ ๕ ได้ชำระหนี้ให้แก่ธนาคาร ฯ เจ้าหนี้ส่วนหนึ่งไปแล้ว จำนวน ๔๔,๕๓๖,๑๕๐.๘๕ บาท นอกจากนี้ยังปรากฏตามคำชี้แจงของผู้ถูกร้อง ประกอบเอกสาร และคำเบิกความนายสมศักดิ์ อัสวเรา ซึ่งเป็นผู้จัดทำบัญชี ฯ ว่า ในการกรอกรายการในบัญชี ฯ ทั้ง ๕ ครั้ง ได้สอบถามเจ้าหน้าที่สำนักงาน ป.ป.ช. แล้ว เจ้าหน้าที่ที่แนะนำว่า ไม่ต้องกรอกหนี้ค้ำประกัน ลงในรายการหนี้สินแม้จะมีคำพิพากษาศาลฎีกาถึงที่สุดแล้ว ในการยื่นบัญชี ฯ ครั้งที่ ๑, ๒ และ ๓ ผู้ถูกร้องจึงมิได้บันทึกหนี้ค้ำประกันในรายการหนี้สิน ซึ่งเจ้าหน้าที่สำนักงาน ป.ป.ช. ก็ไม่ได้ทักท้วง แต่อย่างใด เมื่อผู้ถูกร้องยื่นบัญชี ฯ ครั้งที่ ๔ จึงมีแบบฟอร์มการกรอกพร้อมคำอธิบาย และเอกสาร แนะนำในการยื่นบัญชี ฯ เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ประกอบการชี้แจงการยื่นบัญชี ฯ ปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ของสำนักงาน ป.ป.ช. ซึ่งข้อ ๑๕ ระบุว่า “กรณีการค้ำประกันเงินกู้ไม่ต้องกรอกรายการประเภทหนี้สิน” เมื่อแบบฟอร์มไม่มีช่องหนี้ค้ำประกันให้กรอก คำอธิบายก็ไม่มี ผู้ถูกร้องและผู้ดำรงตำแหน่งทาง การเมืองคนอื่น ๆ ก็ปฏิบัติเช่นเดียวกัน ซึ่งผู้ถูกร้องได้นำสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภา บางคน เช่นนายลิขิต ธีรเวคิน และพลตรี อินทรัตน์ ยอดบางเตย เป็นต้น มาเบิกความสนับสนุนใน ข้อเท็จจริงดังกล่าวด้วย การยื่นบัญชี ฯ ครั้งที่ ๕, ๖ และ ๗ ของผู้ถูกร้อง ก็ได้ปฏิบัติเหมือนทุกครั้ง ที่ผ่านมา แต่สำหรับครั้งที่ ๘ และ ๙ ผู้ถูกร้องได้เขียนเพิ่มเติมรายการหนี้สินการค้ำประกันที่คาดว่าจะ เกิดขึ้นในอนาคต และข้อ ๓ ก็ได้รับรู้ถึงหนี้รายนี้ด้วยเป็นแต่ไม่ได้ใส่รายละเอียดไปด้วยเท่านั้น ซึ่งก็ปรากฏตามเอกสารที่แนบท้ายคำร้อง

หนี้ค้ำประกันรายนี้ แม้จะเป็นหนี้ที่มีคำพิพากษาถึงที่สุด และเริ่มมีการบังคับคดีแล้ว แต่ความไม่แน่นอนในจำนวนหนี้ที่ผู้ถูกร้องจะรับผิดชอบ จำนวนเท่าใดยังมีอยู่ ความรับผิดชอบของผู้ถูกร้อง อาจเปลี่ยนแปลงไป โดยถูกหนี้อาจชำระหนี้เต็มจำนวนหรือบางส่วน หรือโดยผู้ค้ำประกันคนอื่น ซึ่งก็ปรากฏว่านางประภาฯ ผู้ค้ำประกัน ซึ่งเป็นจำเลยที่ ๕ ได้ชำระไปส่วนหนึ่งดังกล่าวข้างต้น จำนวนหนี้จึงเปลี่ยนแปลงไป ณ วันนั้นแล้ว วันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๔๕ ลูกหนี้ชั้นต้นได้ชำระไปอีก จำนวน ๑๐ ล้านบาท นอกจากนี้ในส่วนของดอกเบี้ยก็เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาตามจำนวนหนี้เงินต้นที่เปลี่ยนแปลงไปนั้น การจงใจไม่ยื่นบัญชีฯ หรือยื่นบัญชีฯ ด้วยข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบนั้น ก็ปรากฏว่าในเมื่อแบบฟอร์มการกรอกบัญชีฯ ไม่มีช่องหนี้ค้ำประกัน ทั้งไม่มีคำอธิบาย แต่เจ้าหน้าที่สำนักงาน ป.ป.ช. กลับแนะนำว่า หนี้ค้ำประกันไม่ต้องกรอกรายการหนี้สิน และยังมีเอกสารของสำนักงาน ป.ป.ช. เอง ได้มีระบุไว้ในข้อ ๑๕ ว่า “กรณีค้ำประกันเงินกู้ ไม่ต้องกรอกรายการประเภทหนี้สิน” ดังข้อวินิจฉัยข้างต้นแล้ว นอกจากนี้ตามเอกสารหมาย ล. ๑ และ ล. ๒ ซึ่งเป็นเอกสารถอดเทปการบรรยาย เรื่อง วิธีการปฏิบัติการแสดงบัญชีฯ ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ที่สภาผู้แทนราษฎร ของประธานกรรมการ ป.ป.ช. และเลขานุการ ที่ผู้ถูกร้องอ้างส่งประกอบการถามค้านผู้แทนฝ่ายผู้ร้อง ที่ว่าหนี้ค้ำประกันและหนี้ในอนาคตไม่ต้องยื่นบัญชีฯ ก็ดูสับสนไม่แน่นอน ผู้ถูกร้องจึงมีเหตุอันควรเชื่อว่าเป็นหนี้ที่มีอยู่จริงตามจำนวนที่ศาลฎีกาพิพากษาให้ร่วมรับผิดชอบหรือไม่ เป็นหนี้ไม่แน่นอนที่ต้องระบุไว้ในรายการหนี้สินในบัญชีฯ ที่ยื่นทุกครั้งด้วยหรือไม่ ผู้ถูกร้องจึงไม่ต้องระบุในรายการหนี้สินไว้ในการยื่นบัญชีฯ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๑ ประกอบมาตรา ๒๕๒ ทั้งตามพฤติการณ์แห่งคดีก็ฟังไม่ได้ว่า ผู้ถูกร้อง จงใจไม่ยื่นบัญชีฯ ในส่วนรายการหนี้สินดังกล่าว และไม่เป็นการจงใจยื่นบัญชีฯ ด้วยข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ แต่อย่างไรก็ดี กรณีฟังไม่ได้ตามคำร้อง ประเด็นที่ผู้ถูกร้องโต้แย้งเกี่ยวกับคำร้องเคลือบคลุมและการตรวจสอบไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยอีกต่อไป

อาศัยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยว่า นายพิเชษฐ สติรชวาล ไม่จงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน และเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๕ แต่อย่างไรก็ดี

นายศักดิ์ เตชะชาดู

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ